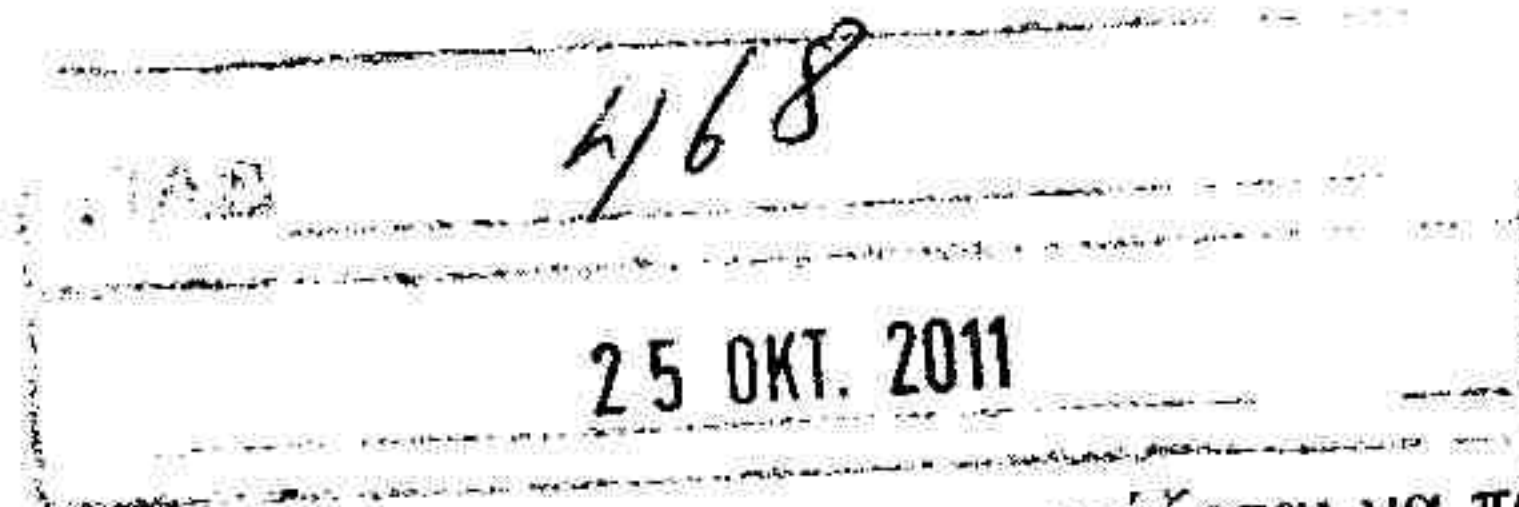

Κων. Α. Κάρμας, «Ενιαίο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο: Προσδοκίες και Θέσεις...»

Ενιαίο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο: Προσδοκίες και Θέσεις για όλους τους εργαζόμενους για λογαριασμό του Δημοσίου με ιδιαίτερη έμφαση στους Δικαστικούς, τους Στρατιωτικούς και τους Καθηγητές Πανεπιστημίων *

Κωνσταντίνου Α. Κάρμα
Πρώην ερευνητής, πρώην πανεπιστημιακός.

Αθήνα, 17 Οκτωβρίου 2011

Ένα από τα πολλά μέτρα που αναγκάζεται να πάρει η Κυβέρνηση, αυτή την περίοδο της σοβαρής οικονομικής κρίσης, είναι και το Ενιαίο Μισθολόγιο – Βαθμολόγιο. Μόλις δόθηκε η εντολή σύνταξης του σχετικού σχεδίου νόμου (Σ.Ν.) για τα περαιτέρω ο Υπουργός Δικαιοσύνης έσπευσε να δηλώσει: του μέτρου τούτου πρέπει να εξαιρεθούν οι δικαστικοί (!). Ο ίδιος έσπευσε να πει δυο καλά λόγια και για τους στρατιωτικούς. Προφανώς για να δικαιολογήσει την προκλητικά ευνοϊκή τοποθέτησή του υπέρ των δικαστικών. Είπε ότι αξίζει να εξαιρεθούν και οι στρατιωτικοί. Δεν είπε τίποτα για μια τρίτη κατηγορία εργαζομένων, τους εκπαιδευτικούς, ούτε για άλλες κατηγορίες εργαζομένων, για λογαριασμό του Δημοσίου, που πρέπει να εξαιρούνται και για άλλες που δεν πρέπει.

Ας δούμε όμως τι προβλέπει για όλους αυτούς το ίδιο το Σ.Ν. το οποίο συνέταξε πολύ εσπευσμένα η Κυβέρνηση, τιτλοφόρησε «Συνταξιοδοτικές Ρυθμίσεις, Ενιαίο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο, Εργασιακή Εφεδρεία και άλλες διατάξεις εφαρμογής του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2012-2015», και έστειλε στη Βουλή για συζήτηση στα αρμόδια όργανά Της πολύ πιο εσπευσμένα. Μέχρι 20.10.2011 όλα πρέπει να έχουν τελειώσει. Η Ολομέλεια ή θα το υπερψηφίσει ώστε να γίνει Νόμος ή θα το απορρίψει. Κρίσιμη η μέρα και για την Κυβέρνηση και για τη Βουλή. [Μία απορία: Άραγε όλα αυτά τα «εσπευσμένα», τα αποφάσισε η Κυβέρνηση, μη τυχόν και εγκαταλείψει τη χώρα μας η Τρόικα για δεύτερη φορά;].

Το πολυπόθητο Σ.Ν. λέει κάτι πολύ σημαντικό στην Αιτιολογική του Έκθεση. Ότι «...το πεδίο εφαρμογής δεν εμπεριέχει πλέον εξαιρέσεις όπως συνέβαινε μέχρι σήμερα. Όλοι οι υπάλληλοι του Δημοσίου (εκπαιδευτικοί, γραμματείς δικαστηρίων, κληρικοί, αγροτικοί ιατροί, υπάλληλοι της κεντρικής και της περιφερειακής διοίκησης και αυτοδιοίκησης κ.ά.) υπάγονται στις ρυθμίσεις [αυτού, του προτεινόμενου τώρα Νόμου (σε σχέδιο)] χωρίς εξαιρέσεις ...(!)». Όμως στην ίδια Αιτιολογική Έκθεση, και μάλιστα στην ίδια παράγραφο (Ε), αναφέρεται: «Εκτός του πεδίου εφαρμογής παραμένουν μόνο ειδικές κατηγορίες προσωπικού: δικαστικοί, στρατιωτικοί και σώματα ασφαλείας, καθηγητές-ερευνητές πανεπιστημίων και ισότιμων ιδρυμάτων, διπλωματικοί υπάλληλοι, αρχιερείς και γιατροί του ΕΣΥ».

Αφήνουμε στην κρίση του αναγνώστη, το συμπέρασμα αν ένα τέτοιο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο είναι πράγματι ενιαίο ή όχι. Αδιάφορο όμως πως χαρακτηρίζεται – θα χαρακτηριστεί τελικώς από τους πολλούς και από την ιστορία – η αλήθεια είναι μια: ότι το προτεινόμενο Ενιαίο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο φέρνει τα «πάνω» – κάτω» σε αρκετούς υπάλληλους του Δημοσίου που υπάγονται στις ρυθμίσεις του. Ως συνέπεια αρκετοί είναι αυτοί που θα πουν «μπράβο» για κάποιες ρυθμίσεις και αρκετοί επίσης αυτοί που θα πουν «ντροπή» για κάποιες άλλες. Τέτοιοι έπαινοι και αναθεματισμοί ακούστηκαν πολλοί αυτές τις μέρες – θα ακούγονται μέχρι 20.10.2011 – στη Διαρκή Επιτροπή Οικονομικών Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης της Βουλής στην οποία συζητείται το Σ.Ν. και στην οποία όλοι σχεδόν οι βουλευτές

* Το παρόν άρθρο γράφτηκε, κυρίως, για τους Βουλευτές του Ελληνικού Κοινοβουλίου και για τους φορείς των εργαζομένων για λογαριασμό του Δημοσίου, στους οποίους αποστέλλεται δια του ηλεκτρονικού των ταχυδρομείων, εφόσον μπορέσαμε να το εξασφαλίσουμε. Το ίδιο άρθρο είναι αναρτημένο και στην www.karmas.wordpress.com

πήραν μέρος με ζωηρό και ειλικρινές ενδιαφέρον.

Έπαινοι όμως ή/και αναθεματισμοί δεν ακούστηκαν στην ίδια Διαρκή Επιτροπή, τουλάχιστον μέχρι 15.10.2011, για τις ειδικές κατηγορίες εκτός πεδίου εφαρμογής του προταθέντος Σ.Ν. και ειδικότερα για τους στρατιωτικούς, τους δικαστικούς και τους καθηγητές πανεπιστημίων. Γι' αυτές τις τρεις μόνον κατηγορίες, για τις οποίες υπάρχουν αρκετοί συνήγοροι αλλά και αρκετοί κατήγοροι, παρατηρούμε τα εξής:

Για τους στρατιωτικούς φαίνεται ότι είναι λογικό κάποιες κατηγορίες – όχι όλες – να εισπράττουν κάτι παραπάνω. Όμως τούτο (το παραπάνω) για ρητά οριζόμενες κατηγορίες (βατραχάνθρωπους, αλεξιπτωτιστές, ναρκαλιευτές, ιπτάμενους, δασοπυροσβέστες), ποτέ ως μισθό, και ποτέ τακτικά κάθε μήνα αλλά ως πολύ σοβαρή (γενναιόδωρη) ανταμοιβή για τις ώρες της επικίνδυνης αποστολής τους μόνον. [Στους στρατιωτικούς, μπορούμε να πούμε, δίκαια παραχωρήθηκαν αρκετά προνόμια στο παρελθόν· και αρκετές τιμές εν ζωή και μετά θάνατον. Όταν όμως έπρεπε (περίοδοι απελευθερωτικών πολέμων, Εθνική Αντίσταση). Τα ίδια προνόμια δεν τα έχουν ανάγκη σήμερα οι γενναίοι. Εκείνο που ίσως έχουν ανάγκη είναι, όλων των άλλων παραγόντων σταθερών, να μην αμείβονται με μισθό μικρότερο από κάποιους δικαστικούς, κάποιους καθηγητές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, και κάποιους διπλωματικούς υπάλληλους].

Για τους δικαστικούς όμως δεν βλέπουμε καμία λογική αιτία γιατί θα πρέπει να αμείβονται περισσότερο από όλες τις άλλες κατηγορίες πτυχιούχων πανεπιστημίων στο Δημόσιο. Γιατί δηλαδή ο πτυχιούχος νομικής ως δικαστικός (πρωτοδίκης, εφέτης, αρεοπαγίτης) θα πρέπει να συνεχίσει να εισπράττει και με το Νέο Μισθολόγιο μισθό, μεγαλύτερο από ό,τι ο συμφοιτητής του πτυχιούχος νομικής ως διοικητικός (τμηματάρχης, διευθυντής, γενικός διευθυντής οποιουδήποτε υπουργείου ακόμα και του Δικαιοσύνης); Και κυρίως (για τους δικαστικούς) δεν βλέπουμε γιατί ο μισθός του προέδρου του Αρείου Πάγου – που ιστορικά ήταν πάντοτε ένας απλός πτυχιούχος νομικής και μπορεί να είναι και για το νέο Μισθολόγιο και Βαθμολόγιο τέτοιος, με ουδέν πέραν αυτού (μεταπτυχιακά, γλώσσες, δημοσιεύσεις σε σοβαρά ελληνικά και ξένα κυρίως περιοδικά) – πρέπει να είναι το μέτρο σύγκρισης για όλους τους άλλους: στρατηγούς, βουλευτές, υπουργούς, καθηγητές-ερευνητές πανεπιστημίων κ.ά. Είναι δύσκολο να αντιληφθεί η Κορυφή ότι αποτελεί πρόκληση ο πρόεδρος του Αρείου Πάγου να έχει τυπικά και ουσιαστικά προσόντα λιγότερα από τον καθηγητή-ερευνητή Α' Βαθμίδας των πανεπιστημίων με αμοιβές όμως προκλητικά μεγαλύτερες; Γιατί το μέτρο σύγκρισης να μην είναι, έστω ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου, αλλά και ο στρατηγός (π.χ. Αρχηγός ΓΕΕΘΑ) και ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών Α' Βαθμίδας;

Ως αιτιολογικό της ευνοϊκότερης μεταχείρισης των δικαστικών, ο κ. Παπαϊωάννου, ως συνήγορος Υπουργός προέβαλε το «οι δικαστικοί εργάζονται και στο σπίτι τους (!)». Το προβάλλουν τούτο το επιχείρημα κατά κόρον και οι ίδιοι οι δικαστικοί, στις κοινωνικές συναναστροφές τους, όταν προκαλούνται. Στο σπίτι τους όμως εργάζονται πολύ και οι εκπαιδευτικοί – και φυσικά αρκετοί άλλοι – χωρίς ωστόσο ούτε κατά προσέγγιση για τις ίδιες αμοιβές με τους δικαστικούς. [Το επιχείρημα τούτο το αντλώ από αδελφόν δικαστικού (δάσκαλον) ο οποίος δεν μπορούσε να κατανοήσει γιατί ο αδελφός του (πρωτοδίκης) εισέπραξε το Πάσχα του 2010 δύο και τρεις φορές περισσότερα ευρώ για μισθό και δώρα από ό,τι ο ίδιος ως δάσκαλος και ο παρακείμενος, άλλος αδελφός, ως λυκειάρχης]. Να μην μιλήσουμε για τις υψηλότερες επίσης συντάξεις τους, τα εφάπαξ τους που χρεοκόπησαν το Ταμείο Προνοίας, καθώς και τα αναδρομικά των δικαστικών που δίνονταν ακόμη και με ομόλογα του ελληνικού δημοσίου.

Οι ίδιοι οι δικαστικοί προβάλλουν και ένα άλλο, ισχυρότερο όπως πιστεύουν, επιχείρημα: τον ισχυρισμό ότι «δικαιούμαστε εμείς περισσότερα έστω και με λιγότερα τυπικά και ουσιαστικά προσόντα», τα οποία όμως αποσιωπούν συστηματικά, «γιατί είμαστε δημόσιοι λειτουργοί»(!). Το λέει και το Σύνταγμα στο άρθρο 88. Όμως το Σύνταγμα δεν λέει πουθενά ότι οι αυθαίρετα χαρακτηρισθέντες με τον «ελληνικής κατασκευής» όρο, «δημόσιοι λειτουργοί», δικαιούνται και μεγαλύτερων αμοιβών.

Το ίδιο Σύνταγμα στο άρθρο 16 λέει ότι «δημόσιοι λειτουργοί» είναι και οι καθηγητές των πανεπιστημίων. Προφανώς για να εξαιρούνται και αυτοί, για τις αμοιβές τους, στα πολυδαίδαλα γενικών και ειδικών

λογαριασμών μισθολόγια του παρελθόντος – γιατί όμως και του μέλλοντος; – τα οποία ιστορικά οι ίδιοι, συνήθως, συντάσσουν ως μυστικοσύμβουλοι αδαών υπουργών Παιδείας ή/και Οικονομικών. Και καλά οι καθηγητές Α' και Β' Βαθμίδας του Πανεπιστημίου Αθηνών και όλων των ουσιαστικά ισότιμων. Για την πληθώρα όμως των καθηγητών-ερευνητών άλλων ιδρυμάτων πανεπιστημιακού επιπέδου στο πλήθος των τμημάτων και των παραρτημάτων τους ανά την επικράτεια – μερικοί των οποίων μπορεί και να «αγόρασαν» τα διδακτορικά τους – ποιο Ενιαίο Μισθολόγιο θα βάλει τάξη; Επιτρέπεται να λειτουργεί σήμερα Πανεπιστήμιο με δύο μόνον τμήματα; Ως τότε θα βρίσκονται υπουργοί Παιδείας, αλλά και Οικονομικών, που θα βάζουν αβασάνιστα τις υπογραφές τους σε ιδρυτικές πράξεις τέτοιων πανεπιστημίων:

Το «λοιπόν διδακτικόν προσωπικόν», λέει το ίδιο άρθρο (16), «επιτελεί ωσαύτως δημόσιον λειτούργημα». χωρίς όμως να τους θεωρεί δημόσιους λειτουργούς και αυτούς. Αλήθεια ποιος ο «σοφός» συντάκτης αυτών των αυθαίρετων μπερτοδουλικών διατάξεων; Μήπως κάποιος αποδημήσας πανεπιστημιακός, της νομικής όμως επιστήμης, φίλα διακείμενος προς τους δικαστικούς και προς την εξουσία γενικότερα; Σε ποια συντάγματα ποιας ευρωπαϊκής ή άλλης δημοκρατικής κοινωνίας – όπως η δική μας (;) – τεμαχίζονται οι εργαζόμενοι, για λογαριασμό του Δημοσίου, σε «άριστους» δημόσιους λειτουργούς και σε άλλους: πληβείους και δούλους; Κύριοι της Ανωτάτης δεν βλέπετε ότι οι προτεστάντες του Βορά μας πήρανε είδηση; Ο Πάπας της Ρώμης και ο Βασιλιάς της Γαλλίας, που κάποτε κατέσφαξαν τους προτεστάντες, δεν μπορούν να μας σώσουν σήμερα. Ευτυχώς που είμαστε υποχρεωμένοι, για πρώτη φορά στην Νεοελληνική ιστορία μας, να σωθούμε μόνοι μας. (Και ελπίζω ότι θα σωθούμε).

Η ευνοϊκή μεταχείριση των δικαστικών – αλλά και οποιασδήποτε άλλης κατηγορίας εργαζομένων – για να μπορούν να αντιστέκονται δήθεν στον πειρασμό ώστε να παραμένουν «τίμιοι», δεν ευσταθεί ως επιχείρημα, ενώ ως πράξη προσβάλλει. Προσβάλλει, αν όχι όλους εκείνους που θέλουν να «συναλλάσσονται» για να αποζημιώνουν διμετρες ή για να κτίζουν βίλλες στις παρυφές δασών [επειδή και κάποιοι άλλοι με εργοδότη τους το Δημόσιο μπορεί να συναλλάσσονται (εφοριακοί; τελωνειακοί; πολεοδόμοι; δασάρχες; διώκτες ναρκωτικών; γιατροί; άλλοι;)], τουλάχιστον (προσβάλλει) εκείνους τους δικαστικούς που εκτελούν συνειδητά και αυστηρά το καθήκον τους.

Τέτοιους δικαστές – δηλαδή τερτσέτηδες – τους έχει μεγάλη ανάγκη σήμερα η χώρα μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Όπως, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, έχει ανάγκη και ενός ουσιαστικού Ενιαίου Μισθολογίου-Βαθμολογίου απαλλαγμένου από προνόμια: εαυτών, τέκνων ακόμα και ανύπαντρων θυγατέρων. Επαφίεται στην ευαισθησία και τον πατριωτισμό των τριακοσίων (ένα τέτοιο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο) όχι όμως την προσεχή Πέμπτη (20.10.2011). Μέχρι τότε δεν είναι πρακτικά δυνατή η διαμόρφωση του τρέχοντος Σ.Ν. έτσι ώστε, αν ψηφισθεί, να αποτελεί το ποθητό από όλους Ενιαίο Μισθολόγιο-Βαθμολόγιο. Τούτο επιβάλλεται να γίνει στο εγγύς μέλλον. Σε ένα έως δύο το πολύ χρόνια με ένα Σ.Ν. απαραίτητο για λογικές διορθώσεις του Νόμου που θα προκύψει την 20.11.2011 (στη βάση πολύτιμων εμπειριών εφαρμογής του για το προαναφερθέν χρονικό διάστημα) και το οποίο θα στοχεύει σε έναν νεότερο και για τούτο αρτιότερο Νόμο Ενιαίου Μισθολογίου-Βαθμολογίου, που θα ενσωματώνει όλες τις κατηγορίες εργαζομένων για λογαριασμό του Δημοσίου και ιδιαίτερα αυτές οι οποίες σήμερα παραμένουν εκτός.

Ένα τέτοιο Σ.Ν. και κατ' επέκταση νεότερος Νόμος Ενιαίου Μισθολογίου-Βαθμολογίου (όχι αργότερα από 24 μήνες από σήμερα) επιβάλλεται, στην κορυφή της πυραμίδας, να τοποθετεί όχι τον Πρόεδρο του Αρείου Πάγου αλλά τους αρεοπαγίτες και δίπλα τους ισότιμα τους στρατηγούς (λιγότερους όμως από όσους σήμερα όπου ειρηνική η περίοδος), τους καθηγητές-ερευνητές Α' Βαθμίδας των πανεπιστημίων, και – γιατί όχι – και τους Γενικούς Διευθυντές της Δημόσιας Διοίκησης. Τους τελευταίους όμως με την προϋπόθεση ότι θα είναι λιγότεροι σε αριθμόν από όσοι σήμερα (διότι ουκ εν τω πολλώ το εύ) αλλά με τυπικά και ουσιαστικά προσόντα τουλάχιστον ίδια, αν όχι ανώτερα, με εκείνα των καθηγητών πανεπιστημίου, των στρατηγών και των αρεοπαγιτών. [Η Ιερά Σύνοδος αν θέλει μπορεί να προσαρμοσθεί και αυτή σε μια τέτοια λογική για το μέλλον]. Μόνον τέτοιοι αξιωματούχοι αξίζουν σε μια νέα αναγεννημένη ελληνική δημοκρατία και κοινωνία, γιατί μόνον τέτοιοι μπορούν να αντιστέκονται στις παράλογες αξιώσεις και τις